

70 שנה לשחרור

קטעים מיומן השחרור של לורה בנדר (מיינצר) – שבדיה, מאי-יוני 1945
לאחר כליאה של שנתיים וארבעה חודשים במחנות עבודת כפיה

לורה מיינצר חברת קבוץ בת 91 שנים אם ל-3 בנות וסבתא ל-9 נכדים ונינה. משפחתה של לורה עזבה ב-1937 את ברלין והיגרה להולנד. גם שם השיגו אותם הנאצים – הוריה נשלחו למחנה מוות בסוביבור ולורה בת ה-19 נשלחה בינואר 1943 למחנה ריכוז בהולנד ועבדה שם, בין היתר, במפעל של חברת פיליפס, שייצרה מכשירים אלקטרוניים שונים, חיוניים לאזרחים ולצבא הגרמני. בקבוצת העבודה היו בין היתר כ-400 נשים יהודיות, שזכו מפיליפס ליחס ותנאים שהצילו את חייהן.

בחודש יוני 1944 נשלחה הקבוצה דרך אושוויץ למחנה ריכוז ריישנברך בקרבת ברסלאו בגרמניה, שם המשיכו לעבוד באותן עבודות.

מינואר 1945 כאשר צבאות הברית כיתרו את גרמניה הועברה הקבוצה עם המון אסירים אחרים ממחנה למחנה על פני כל אדמת גרמניה ברכבות וברגל.

ב-10.4.1945 הגיעו לתחנת הרכבת של ברגן בלזן ולמזלם לא הוכנסו לתוך המחנה. במשך 10 ימים נשארו בתוך קרון הרכבת כ-150 נשים מארצות שונות. בקרון לא היה אפילו מקום לעמוד וכמעט ללא אוכל ושתייה. בכל יום נשארו ערימות של גוויות לצד הדרך.

ב-20.4.1945 הגיעו להמבורג (צפון גרמניה) ושם נאלצו לחפור תעלות הגנה נגד הטנקים הרוסיים. ב-30.4.1945 הודיעו להם שהצלב האדום יבוא לשחרר אותם אבל הם לא האמינו ופחדו שעוד ישמידו אותם.

ב-1.5.1945 הועברה הקבוצה בתוך שלושה ימים ברכבת "בתנאים משופרים" (רק 40 איש בקרון) עד לגבול הדני, שם התקבלה על ידי הצלב האדום.

ב-3.5.1945 הייתה נקודת המפנה. היה רגע "מצחיק" כשהשעינו סולם מדרגות על קרון (רכבת הבהמות) ושתי בחורות עזרו להן לרדת. הבנות הראשונות באמת לא ידעו איך להשתמש בסולם, כי עד

עכשיו, במשך כל השנים האלה, הם ירדו ועלו לרכבת, קצת בדחיפה וקצת במשיכה, או פשוט בקפיצה, או על הברכיים,

לא חשוב איך, העיקר, - מהר!!

הצלב האדום הביא להם דייסה. הזהירו אותם שלא לאכול יותר מדי בבת אחת והבטיחו שמעכשיו לא יחסר להם מזון. נשים שלא התאפקו והתנפלו על האוכל, עמדו והקיאו. בלילה הלינו אותן בצריפים. אנשים שעזרו להן חשו מבוכה, כי צריך היה לארגן אותן 3 בנות בשתי מיטות והם נדהמו לראות שחלק מאיתן נכנסו שתיים ביחד למיטה אחת, כי כך הן היו רגילות. זה היה בתחילת האביב והאולם המלא כל כך בנשים חומם ב- שלושה תנורים... לעומת מה שהן עברו בחודשי החורף ינואר-פברואר, בקור של מינוס 30 מעלות, ללא חימום כלשהו, לא ביום ולא בלילה, ולכל אחת הייתה רק שמיכה אחת דקה ובקושי בגדים.

ב-1945.5.4 הגיעו למאלמה בדרום שבדיה ותיכף הורידו מבגדיהן את מספר האסיר.

להן קטעים מתוך יומן שכתבה לורה במשך שישה שבועות לאחר השחרור, בעת שהותה במחנה החלמה מבודד. תגובותיה מעידות על החוויות הקשות להן נחשפה בתקופת הכפייה.
5.5.1945 - היום סיפרו לנו שהמלחמה נגמרה. זה היום שבו חשנו לראשונה שוב חופשיות מפחד המוות.

...בזמן שחיכינו לתורנו לרחצה... בחור יהודי צעיר הביא לנו שוקולד, תארו לכם שוקולד אמיתי! כמה פעמים חלמנו יחד על מטעם כזה, והנה הוא הגיע אלינו חיש מהר. אלא שלא זה מה שהיה חשוב לי באותו רגע כי אז הרהרתי במשפחתי וציפיתי לחזור ולראות שוב את הורי, שאז עוד לא ידעתי מה עלה בגורלם...

...עכשיו הגיעה ההנאה הגדולה: מקלחת חמה! רק לפני 3 חודשים רחצתי את כל גופי, יום יום, במים קרים, בקור של מינוס 30 מעלות צלזיוס, לכן עכשיו שפשפתי כמה פעמים את גופי ביסודיות מכף רגל ועד ראש, עם סבון טוב ומגבת נהדרת רכה, שמזמן לא ידענו מה זה. לאחר המקלחת ריסו אותנו באבקת חרקים וקיבלתי בגדים עליונים ותחתונים חדשים.

5.5.1945...נציג אחד מהשגרירות ההולנדית הביא לנו את החפצים הראשונים: בלוק כתיבה גדול ועפרון, מברשת ומשחת שיניים, מסרק, מברשת ידיים וחתיכה גדולה נהדרת של סבון רחצה. כבר כמה ימים ביקשתי לי סבון שכזה, כדי ששוב אוכל להתרחץ כמו שצריך ולהיות נקייה. כך היה גם בעניין מברשת השיניים, זה אחד-עשר חודשים שצחצחתי שיניים באצבע בלבד. המסרק גם הוא מצא מיד שימוש, כי בינתיים שערי גדל לאורך של 3-4 ס"מ, אחרי שגילחו אותי בגרמניה באשמת, כביכול, סבוטאז. כשהגענו למקום בטוח והתחילו לטפל בנו התחלנו להיות חלשות וחלינו.

6.5.1945 - עכשיו יום ראשון בבוקר, שמזכיר לנו את חיינו הקודמים עם מזג אוויר נהדר, השמש זורחת וגם היום אינני חייבת לקום מהמיטה! מכיוון שיש לי עדיין חום מגישים לי את ארוחת הבוקר אל המיטה...

...אני עוד לא מסוגלת לתפוס איך כל זה התנהל. גם עכשיו, אחרי 5 ימים אלה, אני מהרהרת לי שוב ושוב: האם אני חולמת או שזאת האמת? האם אני זאת שהתמזל מזלה לצאת שלמה מן הקלחת הרוחת ששמה גרמניה ולשוב ולהיות אדם רגיל? ...כולנו חיים ממש בדרך נס. הרי אנחנו מעטים

ששרדו מתוך רבים שהושמדו בדרכים האימות ביותר! מי יודע את מי מבני משפחתי וחבריי, אזכה לראות שוב. ... שיחק לי המזל לזכות בדאגה ובטיפול של הצלב האדום השבדי!
10.5.1945 ...כולנו מרגישות חלשות מאוד היום ומבלות כל היום במיטה. מעלות הגיגים על העתיד ומשוחחות עליהם: מי מקרובינו שוב יתגלה ואיך נוכל ליצור איתם קשר? כמה השתנינו אנחנו, והאם נצליח להתמצא בעולם החדש ולחיות בו? איפה נחיה כי את האזרחות הגרמנית גזלו מאיתנו ולרבות מאיתנו אין אזרחות הולנדית, כי היינו פליטות בהולנד. כל השאלות הללו מטרידות אותנו שוב ושוב, אך לעת עתה אין לנו תשובות. קרוביי הזמינו אותי להולנד, ארה"ב וישראל ומכיון שהשתייכתי לתנועת נוער ציונית העדפתי את ישראל.

.... כאשר אנו עולות להביא לנו אוכל, אנו משתדלות –לפי נוהג ישן שלנו – לקבל שתי מנות לכל אחת. האוכל כאן טוב מאוד ושמן ועל כן עלינו להסתפק במעט, כדי להתרגל, אך מי מסוגל להבין ולחוש את הרעב שלנו, אם לא חווה אותו בעצמו? התוצאה היא שכולנו סובלות משלשול – אך אין דבר, משהו כבר יישאר בתוכנו!

27.5.1945...בחצר אנו מנסות לשחק משחקי כדור. זה כל כך מאמץ! אפילו לעלות במדרגות קשה לנו ואנו תמיד מגיעות לקומה העליונה חסרות נשימה. גם השיניים – או נגיד החך - כבר לא שווים כלום. במגע הקל ביותר מופיע דימום וכל שכן – בצחצוח השיניים. השיניים שלי די טובות, אך צהובות ואת הצהוב אינני מצליחה להסיר.

6.6.1945 זו הפעם הראשונה מאז סיום המלחמה שאני מקבלת את הווסת, גם בלי כל הכדורים שקיבלתי ולא בלעתי.

...בערב באו אלינו כמה אנשים מאגודת המתעמלים לתצוגת התעמלות. הם מאומנים היטב עם שרירים, עם שלווה ובטחון וגם נאים למראה. האם אגיע אי-פעם למצב כזה להיות שוב בין הטובים ביותר בהתעמלות? הרי פעם היא הצילה את חיי כאשר בתרגיל התעמלות מיוחד שביצעתי נקרעו לי הגידים ברגל ונחבשתי בגבס, ולכן לא נכללתי בטרנספורט לאושוויץ!

... חוץ מנשות הצלב האדום השבדי, שטיפלו בנו במשך 6 שבועות במסירות רבה, ביקרו אותנו יום יום אנשים מבוגרים וגם ילדים. הם שהו בחצר, ע"י הגדר, כי אסרו על כניסתם למתחם, בגלל הבידוד ממחלות שבו היינו. דאגתם והשתתפותם בסבלנו, בשיחות ובמתנות שיפרה מאוד את הרגשתנו.
13.6.1945 סוף סוף הגיע היום הגדול, שבו אני יכולה בפעם הראשונה ללכת לבדי איך ולאן שאני רוצה. מרוב התרגשות הייתי ערה כבר מ- 4.30 בבוקר...

14.6.1945 יום הפרידה שלנו ממלמה. ...לאחר שישה שבועות בשבדיה, שוב ישבנו בקרון רכבת, אבל עכשיו לכל אחת מאיתנו יש לפחות מזוודה וחבילה אחת.

...כל הנסיעה צפונה לכיוון גטבורג, נעשתה ברכבת נוסעים איטית ונמשכה 12 שעות. נהייתי מהנופים היפים מאוד עם הרבה מים, יערות, שדות, סלעים וכפרים וככל שהתקרבו לגטבורג הנוף נעשה עוד יפה יותר....

בהמשך, עברנו לאוטובוסים שהביאו אותנו ליד העיר, למעין מחנה צופים בתוך יער, בו שהינו בתנאי נפש עם אפשרות לבקר בעיר.

תודה רבה ליואל דרום ז"ל שתרגם את היומן מכתב היד המקורי בגרמנית.

רשמים ממשלחת השומר הצעיר לפולין

נועה פלג ורומי כהן (תלמידות בכתה י"א חניכות שכבת החלוץ בתנועה) יצאו עם משלחת השומר הצעיר לפולין.

משלחת השומר הצעיר מאפשרת לכל חניכי התנועה בארץ לצאת לפולין. המשלחת מתארגנת בארץ, במשך כחודשיים.

למשתתפים נערכו 3 סמינרי הכנה מרוכזים ואינטנסיביים בקבוצת עין דור: *בסמינר הראשון למדנו על החיים באירופה ב-600 השנים שלפני השואה.

*הסמינר השני עסק בעלית הנאצים לשלטון.

*הסמינר השלישי עסק בתקופת השואה ואחריה.

מסע המשלחת נמשך שבוע – היינו 3 ימים בקרקוב, לילה אחד בלובלין ואחר כך שני לילות בוורשה.

סיירנו באושוויץ בירכנאו, היינו בטרבלינקה ובמידאנק ובקרנו בגטאות בקרקוב ובוורשה.

ההכנה סדרה את הדברים בראש לפני המסע, כשהגענו לפולין העמקנו וחווינו את מה שלמדנו.

ההכנה באמת מכינה למסע.

המסע היה מאורגן היטב. בראשו עמד רכז השכבה וצוות שלם ליווה את היוצאים.

במשלחת היו 120 חניכים (9 חניכי קן כפר מנחם), ב-6 קבוצות, לכל קבוצה היה מדריך (מבוגרי

התנועה, שעברו הכשרה מיוחדת) והיה מדריך נוסף באוטובוס, בו נסעו שתי קבוצות. כן קבלנו הדרכות באתרים עצמם.

לדברי שתיהן, הנסיעה עם משלחת התנועה פותחת דלת נוספת לערכי התנועה ואיך באו לביטוי בימי

השואה. הן ציינו, כי "היינו לא רק במחנות השמדה".

נועה פלג ורומי כהן תיארו חלק מחוויותיהן ולקחיהן מהמסע:

אני מביאה את דבריהן:

נועה פלג:

מה שהכי התבוננתי בו ונשאר לא מובן לי, איך אנשים חיים אחרי השואה במקומות, שהייתה בהם שואה. כשנכנסתי למאידנק והסתכלתי אחורה לרחוב, שהיה קיים גם בתקופת השואה, לא הבנתי איך חיו שם, כשכל כך קרוב התרחשה השמדה מסיבית.

עכשיו אני יודעת, שהחיים חייבים להמשיך, אבל לחיות מול מחנות השמדה זה נורא קיצוני.

המחנה הרתיע אותי, זה מבלבל – הכל ירוק ויפה ואז אומרים לך - "כאן רצחו מיליוני אנשים" ואני לא מבינה איך.

במאידנק זעזע אותי כמה היופי משקר.

למדתי הרבה דברים גם על האנושיות – היום נראה לי, שאי אפשר לקחת כמובן מאליו את מה שיש לנו.

לחזור מהמסע ולהגיד "נזכור ולא נשכח", זה בדיוק כמו לא לנסוע, כי צריך להבין מה נזכור ומה לא

נשכח ואיך מביאים את זה לחיים שלנו (במסע שלנו כבר לא היו עדים).

הסבים רבא במשפחתי היו ניצולי שואה ובמסע הבנתי, שעם פטירתם נסתיים פרק בתולדות המשפחה.

ה"נזכור" זה משהו, שאני צריכה לקחת על עצמי, בקרוב לא יהיו ניצולים לספר ואנחנו צריכים לספר על

אימי השואה לאחים הצעירים שלנו וילדיהם שלנו שלא ייפגשו עם מי שעבר על בשרו את השואה.

המחויבות היא לא להיות באבל ולהיות עצובים, אלא ללמוד מה קרה ולהפיק לקחים – להסתכל איך

אנחנו חיים כחברה והאם יש דברים, שאנחנו מתעלמים מהם.

אני לא מרגישה, שהבנתי את מכלול המוות הזה. המספרים לא הגיוניים. הלקח העיקרי שלקחתי, זו

המחויבות לאנושיות. אני חושבת, שגם בפעולות התנועה השוטפות מלמדים על אנושיות. למשל, אני

זוכרת פעולה שהעברתי לחניכי, על היחס לאדם הערבי.

כאמור, היינו גם בגטו וארשה ובמילוא 18 – הבונקר של חברי התנועה וחברי א"ל (ארגון יהודי לוחם).

הקבוצה שלנו הכינה את הטקס במילא 18, זו הייתה נקודת הסיום של המסע והיה מרגש לעמוד עם

חולצות שומריות, במקום שחברי התנועה בפולין נלחמו נגד הנאצים. זה נתן תחושה של המשכיות- הם

ניסו להרים משהו ואנחנו ממשיכים, זאת עוד סיבה שאני שמחה שיצאתי עם התנועה.

רומי כהן

הביקור בפולין היה משמעותי, הוא גרם לי להבין הרבה דברים, שלא היו מובנים קודם.

לי אישית, המסע הבהיר את מספר הקורבנות. עד עכשיו, זה היה סתם מספר כתוב, פתאום הבנתי,

שמאחורי כל מספר עמד בן אדם. זה הדבר העיקרי, שהשתנה אצלי.

למשל, היינו ע"י בורות ירי בכפר קטן – הלכנו שם והסתובבנו, היו שם בורות ירי של ילדים, יהודים

ופולנים, כשהייתי שם ניסיתי לדמיין ולהתחבר אל מה שקורה מתחת לאדמה והבנתי, שכל השטח בו

הסתובבנו, היה שטח של קבר אחים – נורא מזעזע! בסיום הטקס שערכנו שם המנחה אמר "יהי זכרם

ברוך. וזה עשה לי סוויץ נוסף, שמדובר באנשים.

עד עכשיו למדנו את זה כמידע היסטורי ועכשיו כל דבר התחבר לחיים – לנפש.

וגם הסתכלנו על זה מצד הגרמנים – היה סרט אחד - נערי הסווינג, שמדבר על צעירים גרמניים, שסירבו להצטרף לתנועת הנוער הנאצית, מאידך, למדתי, שבעקבות נסיבות מסוימות כל אחד יכול להגיע למעשים מזעזעים. הייתה אכזריות איומה של הנאצים, הם נשאבו לזה. בעצם גם הנאצים היו בני אדם, זה התחיל עם בני אדם ונמשך עם השלכות על השלכות למעשים נוראיים. הלקח הוא, שחשוב לשמור על האנושיות שלנו. זה בעצם גורם לפחד, אולי זה יכול לקרות גם במקומות אחרים. בחרתי לצאת במשלחת התנועה, כי ידעתי, שבמשלחת זו, אנחנו לא מסתכלים רק על האובדן וההזדעזעות מהמקרים הקשים, אלא גם על נקודות האור הקטנות, שנתנו לאנשים תקווה ועד כמה היה ליהודים רצון, דחף ואף מעשים, לצאת מחיי הכליאה המנוולים, שנכפו עליהם, בלי שתמיד ירדו להיקף ההשמדה.

המסע הוקדש יותר להבין מה קרה שם וכל יום ערכנו טקס במקום בו היינו להנצחת הקורבנות. נסעתי לא רק כדי לזכור, אלא כדי להבין מה קרה שם. קשה לקלוט ולהבין זאת, מרוב שהוא גדול.

שם - בטרבלינקה

שם - בטרבלינקה
אלפי נשמות מרחפות מעל שדה חרוש
שם - בטרבלינקה
מכסה הדשא הירוק את ידיהן השלוחות
משם - בטרבלינקה
הן קראו לי
וקול זעקתן הגיע עד לרגבי ארץ-ישראל
ומשך אותי בכבלי-ברזל
אלי שם, אל: טרבלינקה, מאידנק, אושוויץ
לובלין...

ללכת אל הרגבים
לחוש בחיים הקבורים מתחת לפני הקרקע
לנגוע בעקבותיהם,
ללטף במבט
ולמרות ששם - בטרבלינקה
השדה חרוש וירוק
למרות שאפילת מוות שוררת שם
אני חשתי בהם, באחי,
ובאלפי נשמותיהם שזעקו אלי
מתוך הרגבים הצעירים
וכשנגעתי שם - בטרבלינקה
באדמה המיוסרת, באדמה הזועקת
פתע ידעתי להעריך את האדמה שלי,
את אדמת ארץ-ישראל
כן, שם - בטרבלינקה
למדתי אהבת מולדת מה היא.

מאת סמדר פלק-פרץ, "והמלך ישן", הוצאת סער, 1992

בערב יום הזיכרון לשואה ולגבורה התכנסנו לטקס הזיכרון וההתייחדות עם הנספים בשואה. הטקס המסורתי התקיים ליד אתר הזיכרון לבני המשפחות שנספו בשואה ולא הובאו לקבר ישראל. ישר כח לאהרון ומשתתפי הטקס.

יום הזכרון לחללי מערכות ישראל

גשם בשדה הקרב / יהודה עמיחי

גשם יורד על פני רעי

על פני רעי החיים אשר

מכסים ראשיהם בשמיכה

ועל פני רעי המתים אשר

אינם מכסים.

נזכור את בנינו חברינו שנפלו במערכות ישראל

יעקב גולדשמיט (רינגל) -

נולד ב- 30.3.1920 נפל ב- 12.11.50 בהתפוצצות מחסן מוקשים בשדות כפר מנחם.

עמרם בן חורין -

נולד ב- 4.9.39 נפל ב- 6.6.67 בקרב על עזה.

יוחנן בן חורין -

נולד ב- 10.4.45 נפל ב- 6.6.67 בחזית סיני.

דני גלבוש -

נולד ב- 13.3.42 נפל ב- 4.11.70 בדרכו לשרות מילואים.

גבריאל ברעם -

נולד ב- 26.12.54 נפל ב- 6.10.73 בחזית סואץ.

עמוס ברגר -

נולד ב- 14.1.53 נפל ב- 9.10.73 בקרבות ברמת הגולן.

ראובן כהן -

נולד ב- 2.3.46 נפל ב- 10.10.73 בקרבות ברמת הגולן.

גיא שלו -

נולד ב- 12.4.60 נפל ב- 19.8.80 בקרב בלבנון.

גדי פטיש -

נולד ב- 25.6.44 נפטר ממחלה ב- 8.1.1990 בעקבות שרותו בשייטת.

יואל בן אשר -

נולד ב- 26.3.51 נפטר ממחלה ב- 15.4.2004 בעקבות שרותו בשייטת.

67 שנים למדינת ישראל

לתרום ולהיתרם

יובל שינדלר סיפר על המסלול הצבאי שעבר ביחידת "עוקץ".

יובל תושב, בן קבוץ נשוי לשמירת ואב למיכאלה

אני מביאה את דבריו:

ערב הגיוס אמר לי אחי הגדול (שהיה חיל קרבי בנח"ל): "מאוד חשוב, שהתקופה הצבאית תהיה גם מועילה וטובה עבורי ולא רק תקופה, שצריך לעבור אותה", הוא הציע שאעשה מה שאני יכול להגיע ליחידה שעושה משהו מיוחד, כדי שאוכל לתרום ולהיתרם ממנו. דברים אלו מאוד השפיעו עלי וידעתי, שאני רוצה להיות חייל קרבי.

התחלתי לעבור גיבושים ליחידות הקרביות ועשיתי הרבה מאוד ימי גיבוש למגוון יחידות שונות, חלקם עברתי בהצלחה ובחלקם לא התקבלתי. לקראת הסוף ביצעתי את הגיבוש ליחידת דובדבן, ממנו הייתה לי אפשרות ללכת לגיבוש נוסף ליחידות מיוחדות של הנדסה, תותחנים ו"עוקץ", בחרתי ב"עוקץ" ובסופו של דבר לשם הגעתי.

לא הייתי "כלבן מלידה", למעשה בכל הילדות שלי פחדתי מכלבים. בקבוץ כלבים רדפו אחרי וממש נמנעתי מהם. כנראה שזו הייתה הדחיפה שלה הייתי זקוק כדי להתגבר על הפחד..

כשהגעתי לגיבוש של היחידה, כבר הכרתי את כל הטריקים וההתנהלות של גיבושים צה"ליים, אך עדיין נותר לי לעבור בהצלחה את התחנה של התמודדות עם הכלב, מול המאלף הראשי ופמלייתו. למזלי, היה לי חבר שכבר התקבל ליחידה והוא נתן לי רעיונות והציע לי איך להתמודד ולהסתדר עם הכלב.

טבילת האש הראשונה הייתה כשהכניסו אותי למגרש הפעילות לכלבים עם כלב גדול ביותר ואנרגטי, גייסתי את הצעות חברי ומשאבי האישיים והצלחתי לא להראות פחד ומעבר לכך, אפילו להצליח להתמודד עם הכלב.

מפרספקטיבה של טירון, זו הייתה התרגשות גדולה, לדעת שהצלחתי ולשמחתי, אחרי מאמץ הגיבושים, התקבלתי למשהו מיוחד מהרגיל. מתוך כ- 300 מתמודדים 30 עברו את הגיבוש.

מסלול ההכשרה כלל טירונות ואימון מתקדם ועוד חודשיים של אימון לוחם –הכשרות של לחימה בטרור, אימוני גרילה וניווטים – היה מאוד קשוח. המפקדים היו מאוד קפדניים ופדנטים, הענישו אותנו על כל פשלה הכי קטנה, מתוך הבנה, שלוחם "עוקץ" יוצא כלוחם בודד, עם יחידה אחרת והוא חייב להיות לוחם עם משמעת עצמית מאוד גבוהה. עליו להיות מסודר, מאורגן ומוקפד, על הלוחם ללכת לעיתים קרובות בראש הכח ונדרשת לכך מקצועיות אישית (בנוסף, הוא גם מיצג את היחידה ויוקריתה). האימונים חישלו אותנו והוציאו מאתנו את המקסימום. נדחפנו עד קצה גבול היכולת, מנטאלית ופיזית ואף לבסוף נשלחו שניים ממפקדינו לכלא הצבאי בגין התעללות בחיילים...

אחרי 8 חודשים, בהם עברנו את ההכשרה הבסיסית, סיימנו בהצלחה ועלינו ליחידה, שם התחלקנו ל-3 קבוצות, המייצגות את היכולות הקרביות הכלליות של היחידה: *צוות שעובד עם הכלבים לאיתור חומרי נפץ ואמצעי לחימה. *צוות מרדף, שמבצע מרדפים בשטחים הפתוחים. *צוות תקיפה שמטרתו לזהות ולאתר מחבלים שנמצאים בשטח, שבו עוברים הלוחמים.

אני הייתי בפלוגת התקיפה: כשמחבל לא מזדהה, נשלח, לפני החיילים, כלב, שנועד לאתר את המבוקש המתחבא, או הגלוי ובמידת הצורך גם לתקוף אותו.

בפלוגת התקיפה היו שני צוותים- בראשון כלבים שמתמחים באיתור מבוקשים בסבך, שיחים ופרדסים ובשני כלבים, שמאומנים לעבוד עם יחידות העילית של צה"ל ויש לו מגוון פעילויות ספציפיות, שהשתיקה יפה להן (בצוות זה הייתי לוחם ובהמשך גם מפקד הצוות עצמו).

אחרי האימון הבסיסי ציפו לנו 8 חודשים של אימוני לחימה עם הכלבים.

בהתחלה, עמדנו אנחנו, שמונה לוחמים בהכשרה אל מול חבורת כלבים אנרגטיים ולא ממושמעים כלל והמסלול נהפך למאוד אינטנסיבי – אתה הולך עם הכלב לכל מקום – מאכיל אותו, מסרק אותו, אוסף את הצואה שלו, הולך לווטרינר ועוד – הכל לצורך חיזוק הקשר ולימוד האחריות שבטיפול בכלב.

עם הזמן אכן נוצר הקשר עם הכלב, מצד אחד, הלוחם לומד לטפל ולדאוג לשלומו ומצד שני, מתבצע תהליך של לימוד משמעת והשליטה בכלב משתפרת. חשוב להבין שהכלב, על אף היותו יצור חי ואהוב, הוא עדיין כלב עבודה, עם ייעוד ברור, ככלי לחימה, למטרת הצלת חיי לוחמים.

עברנו ביחד את שמונת החודשים של ההכשרה כלבנית, אימוני המשמעת ביחידה, אימונים עם יחידות אחרות ותרגול מצבי אמת, בנוסף להכשרה קרבית נוספת.

לגבי הפחד מכלבים, שמתי לב (בייחוד לאחר שראיתי והבנתי את הנזק, שכלבי תקיפה מסוגלים לגרום) שהוא הפך את ההתנהלות שלי לשונה ממה שהייתה קודם לכן, פשוט גיבשתי הלכות זהירות ומקצועיות והקפדתי לפעול לפי ההנחיות. גיליתי, שיש דרכים להתמודד גם עם כלבים הכי אגרסיביים.

אחרי סיום שנה וחצי של הכשרה, נכנסנו כלוחמים, לפלוגה המבצעית ברחבי יהודה ושומרון. הייתה זו תקופה עמוסה מבחינה ביטחונית ויצא שבמהלך השירות עבדתי עם כל היחידות המיוחדות ויחידות העילית, ללא יוצא מן הכלל.

זכור לי אירוע השיא שלו בתור לוחם - במהלך אימון של הלוחמים נקראתי ע"י מפקד הצוות להקפצה. התארגנתי מהר. יצאנו לאזור הכינוס ותוך רגעים ספורים, אנחנו בדרך לבית, שיש בו חשוד, שמחפשים אותו זמן רב והוציא פיגועים רבים בעברו. הנסיונות לאתרו ולהביא למעצרו לא היו מוצלחים במשך כל הלילה, ולבסוף הוחלט שצוות של פלס"ר נח"ל יכנס לבית ואני ביחד איתם. נכנסנו אל הבית ובתחילה לא מצאנו כלום, המשכתי לחפש עם הכלב שלי (דינו) בתוך הבית ולפתע הוא סימן לי, שיש משהו מוזר בחדר המדרגות. למרבה ההצלחה הוא איתר את המחבוא של המחבלים, לפני שהם פתחו עלינו בירי. לאחר נסיונות להוציא את המחבלים ממחבואם, התפתח קרב יריות בתוך הבית, שניהם נהרגו ואנחנו הצלחנו להיות מוגנים ולא נפגענו. זו הייתה הצלחה מקצועית של הכלב שלי, שמימש את ייעודו - לתת לנו יתרון ולהגן על החיילים. הכלב קיבל מדליה ואני תעודת הוקרה (כשכלב מצליח אנו עורכים טקס יחידתי להענקת צל"ש).

מעבר לזה, המשכתי מלוחם, להיות מפקד ופיקדתי על צוות לוחמים. שירתתי בקבע 14 חודשים בהם פיקדתי על לוחמים בהכשרות ולימדתי אותם איך לעבוד עם כלבי התקיפה. השרות שלי היה מאוד מעניין. עשיתי דברים שלא דמיינתי שעושים בצבא – דברים שנראים לקוחים מסרט הוליוודי.

שמחתי, שהקשבתי לאחי שהדריך אותי "ללכת לסיירת" ולא לוותר. אני נושא איתי כלים וחוויות מהתקופה.

נושא התרומה לביטחון המדינה, היה ברור מאלי עבורנו, מעולם לא הייתה שאלה בנוגע לפעילויות שאני וחבריי עשינו במהלך השירות הצבאי, הן תמיד היו פעילויות של חשיפת אמצעי לחימה, או מעצר של אנשים שהיו מעורבים, או ממש בדרכם לביצוע פגיעה ממשית באזרחי ישראל.

רשמה:יהודית אפרתי

המדינה ואתגריה

שלושה תושבים התייחסו למדינה ואתגריה אחרי הבחירות וערב יום העצמאות: אני מביאה את דברי התושבים:

נורית בן דוד ארז:

עצוב לי, שבבחירות האחרונות ניצח הפחד, במקום התקווה. זה מתבטא בכך, שאנשים, בגלל מסע ההפחדה של ביבי, בימים האחרונים, חזרו לדפוסי ההצבעה שלהם, על אף, שהיו כבר על סף שינוי. נתניהו לא בא עם תקווה חדשה, אני אעשה עבורכם כך וכך, הוא בא עם מסר של הפחדה. על ידי כך אנשים חזרו לכור מחצבתם – התגודדו סביב מנהיג השבט, נכונים לאיזו מלחמה דמיונית, העומדת בפתח.

אני מנסה לראות אורות של תקווה. אני מעודדת מכך, שכחלון נתמנה לשר האוצר. אני חושבת, שמבחינה מדינית, כל מי שבשלטון, יעשה את מה שצריך בזמן מלחמה (טעויות כולם עושים), אבל צריך לחשוב מה לעשות כדי למנוע מלחמה ואת זה בנימין נתניהו לא עושה (בעבר, שלטון הליכוד עשה זאת).

מבחינה חברתית וכלכלית אנחנו הולכים מדחי לדחי. את ביבי, זה פשוט לא מעניין. שביב התקווה זה כחלון, השאלה אם יתנו לו לעבוד, או יותר נכון, כמה מקלות בגלגלים הוא יצליח להדוף.

מינוי אריה דרעי לשר הפנים, מסמן כיוון לא טוב.

האתגר הראשון של המדינה לעת הזו – איחוי וגישור על פני תרבויות, שהן כל כך שונות ואת זה אפשר לעשות רק באמצעות חינוך, רווחה ובריאות, נגישים לכולם.
בעיני, זה הדבר הראשון, כי ללא חוסן פנימי, אנחנו חלשים יותר מול אויב חיצוני.
זה מתקשר גם לרמת העוני, שלדעתי לא מטופלת וגורמת להחלשת המארג החברתי הפנימי.
מבחינה ביטחונית, אני דווקא פחות מודאגת, כי כמו שאמרתי בתחילה, יש לנו צבא חזק, בינתיים. אני תוהה כמה הוא יישאר חזק, יעיל ואיכותי, ככל שהאזרחים ירגישו פחות שייכים לחברה, כתוצאה מכל החוליים, שפירטתי קודם.
לפי דברי מומחים, הכלכלה הישראלית מאוד חזקה, אבל לדעתי מדובר במצג שגוי, כי יש כל כך הרבה עניים, שלא נהנים מהשגשוג. בעיני, מדינה צריכה לדאוג לכל אזרחיה, אחרת היא תיכשל. בשלב כלשהו בדרך היא תתפורר.
ימים יגידו. לצערי, אני פסימית.

רותם יואלי

ישראל 2015

"אין לי ארץ אחרת", כך כתב בתחילת שנות השמונים, חתן פרס ישראל בתחום הזמר העברי אהוד מנור. היום 10 שנים לפטירתו מקבלות שורות אלו משנה תוקף מצד אחד, ומן העבר השני אולי לא? נדמה כי מדינת ישראל של תחילת שנת 2015 היא מדינה מפולגת יותר מתמיד. לא עוד שלם העולה על סך חלקיו כפי שאנו אוהבים לחשוב ברגעי משבר לאומי, כי אם חלקי פאזל רב גווני המחפשים יד אשר תרכיב אותם מחדש.

הבחירות לכנסת ה-20 של מדינת ישראל הותירו את הציבור בארץ מפולג יותר, מקצין דעות ונדמה כי גם נטול ערכים. היה נדמה שמערכת הבחירות הפעם, יותר מתמיד, עסקה במיקרו טקטיקה של כיצד להיבחר ולא ניהלה דיון עמוק לגבי אסטרטגיה ארוכת טווח. לא היו כאן הפעם אידיאולוגיות גדולות וסדורות, היו כאן אינטרסים של אנשים, לעיתים אנשים קטנים. לא התקיים שיח לגבי פתרון ליוקר מחייה, נוהלה כאן מערכה של סלוגנים, תמונות ומשרדי פרסום. לא עסקנו בתכניות אופרטיביות לעתיד אלא ניהלנו דיונים לגבי מחדלי העבר.

חלקו של הציבור הישראלי יצא בתחושה של ניצחון על כוחות הרשע משמאל. חלקו האחר יצא בתחושה שהוא ציבור לא רצוי במדינתו. אותה מדינה שעד לפני רגע הייתה הבית הפכה בין לילה לשייכת לאחרים. האמנם כך הם פני הדברים?

בתוך כל האמולסיה המפלטית הזו, אני חושב שטוב נעשה אם נזכור כי מחשבותינו, דעותינו ומעשינו ביום שאחרי הבחירות נתונים להשפעה לא קטנה של התהליך אשר קדם להן. תהליך אשר שירת אנשים ולא תפיסות עולם, תהליך אשר העסיק יועצים אשר חלקם אינם אזרחי המדינה ואשר פרנס אותם היטב. תהליך בו לפעמים היה נדמה כאילו נועד בכדי לזלזל באינטליגנציה של האנשים הרבה יותר מאשר להצליח ולחדור לתובנתם.

אז כן, גם השנה ימשיכו בוגרי צבא לנסוע לברלין הרחוקה והקרה על מנת ללמוד, לחוות וליהנות מתרבות אחרת. הקשור הדבר בתחושת הייאוש שכל כך נוה לנו לייחס אליהם? לדעתי האישית לא. שווה לבדוק כמה מהם נוסעים לתקופה מוגבלת ובשם החוויה, וכמה מהם אכן בחרו להגר ולהקים חיים חדשים בעיר בה כל המדרכות מרוצפות בשמות היהודים אשר נרצחו אך לפני דור אחד.

אז מה בכל זאת חסר לנו כאן? חסר דיון משמעותי ועמוק לגבי ניסוח הציונות; האם מדובר על עליית יהודים לארץ ישראל והקמת ישובים לאורך ולרוחב הארץ? מסופקני. גם בחזונו של אבות הציונות לא דובר על הבאת כלל היהודים לארץ. היה זה הרצל אשר קיווה ליצור חברה של שני מיליון יהודים בארץ, היו אלו ז'בוטינסקי ובן גוריון אשר דיברו על חלום בלתי מוגש במונחי אותה תקופה, של קיום 5 מיליון יהודים בארץ. היום לאחר שמשימת הבאת היהודים לארץ (כפי שנוסחה ע"י הוגי הציונות) מאחורינו האם לא נכון כי נעסוק בשאלה מהי הציונות המתחדשת? האם לא נכון כי לאחר שננסח אותה לעצמנו נפעל גם לאורה? לדעתי האישית הציונות במתכונתה החדשה צריכה להיות קיום עם יהודי במדינת ישראל אשר יהווה אור וסמן ימני ערכי לכל שאר יהדות העולם, לדעתי ציונות מסוג זה תכוון אותנו למקום טוב יותר בתור חברה אזרחית. דעה זו טובה כמו כל דעה אחרת ובלבד שדיון כזה אכן יתקיים.

בפתחה של הכנסת ה-20 של מדינת ישראל אני חושב שמגיע לנו כאזרחים דיון משמעותי יותר לגבי עתידנו במדינה. מגיעות לנו תשובות ברורות לגבי דרכי הטיפול וההתמודדות אל מול אתגרי הכלכלה העולמית ואל מול הצונמי הביטחוני אשר מתרחש מסביב למדינת ישראל. מגיעה לנו מנהיגות מאחדת וטוב נעשה אם נזנח את הדיון המפלג שאינו מוביל לשום מקום מלבד לאובדן הדרך.
אמרנו, אין לנו ארץ אחרת. ובאמת שאין צורך לחפש אחת חדשה.
חג עצמאות שמח.

אסף אוזן

נוכחתי לגלות שבשנת ה-67 לעצמאותה של מדינת ישראל עדיין קיים נתק ניכר בין זרמים שונים בציבור הישראלי. לצערי, היינו ואנו עדיין ציבור מפולג. נעשית סגרגציה כפויה על מגזרים שלמים מחד גיסא, למשל, המיעוט הערבי המונה יותר ממיליון וחצי אזרחים, מאידך גיסא ישנם ציבורים החפצים בבידול דוגמת הציבור החרדי. קשה להגדיר היום מיהו ישראלי/ת ולאן פנינו. האם ההמנון שלנו מדבר לכלל אזרחי המדינה? האם הדגל שלנו מייצג את כולנו? ואולי הציונית הפכה בכלל לשם נרדף לטראומה? הבלבול הזה לצערי ניכר במציאות היומיומית.

לדעתי, חשוב לייצר מרחב פתוח ככל הניתן, שיאפשר לכל קבוצה וציבור לחיות כאן בכבוד. גזענות ושנאת השונה היא מחלה מסוכנת שאסור לתת לה מקום, בטח במדינה כמו שלנו, ולכן המשאלה שלי היא לבסס ערכי יסוד מוסריים ואנושיים שיבנו חברה בריאה יותר.

כחבר בקהילת כפר מנחם, אני שמח לעזור וליזום למען החברים כדי ליצור מקום שניים לחיות בו. אני רואה בקהילה הקטנה שלנו הזדמנות מצוינת לממש את האתגרים שטרם מומשו בחברה הישראלית.

חג עצמאות שמח

איתי ישראל הביא את הסיפור על ינקותו של יריב בן אהרון בגבעת חיים

אני מביאה את הסיפור, כי הוא מייצג את המציאות בקיבוצים בימים שלפני קום המדינה. יהודית

ילד ראשון "שלי" בקיבוץ

תמיד הייתה לי נטייה לילדים ובפרט לקטנים שבהם.

זמן קצר אחרי בואי לגבעת-חיים נמשכתי לאזור בית התינוקות. התיישבתי על האדמה והתבוננתי ביצורים החמודים. היו אז קרוב לתריסר ילדים, חלקם עדיין היו שכובים בלולים, לולים שהיו מכוסים ברשת מסביב ומלמעלה. הגדולים יותר כבר זחלו בלולים פתוחים, או שעמדו נשענים לגדר.

בסביבות השעה ארבע אחה"צ הגיעו ההורים ולקחו את ילדיהם לשעה קלה.

מיד אחרי שקיעת חמה היו חייבים להחזיר אותם, כי זו כבר היתה שעת יתושי האנופלס, שלא ידעו רחמנות מהי.

ילד אחד נשאר לעמוד בלול שלו ואיש לא ניגש אליו. היה זה מוזר בעיני ותיארתי לעצמי שהוריו וודאי

חולים. לא העזתי להתקרב לפעוט, ורק כשצעצוע נזרק החוצה החזרתי אותו לידו של הפעוט.

אבל, גם בימים הבאים התופעה חזרה על עצמה. למזלי התינוק לא בכה, אחרת לא הייתי מחזיק מעמד.

אחרי שישה ימים, אחרי שכל ההורים הסתלקו תפסתי עוז ודיברתי (במילים המעטות שהיו לרשותי)

אליו, ואז קרה דבר שלא ציפיתי לו. הוא הושיט את זרועותיו הקטנות לקראתי, והוא היה ממש בידי.

טיילתי עימו קצת ושרתי לו שירי ילדים צ'כיים, בהיעדר שירים עבריים בפי.

כך זה נמשך גם למחרת וגם בימים האחרים.

לא סיפרתי לאיש על הסוד שלי...

יושקו מאייר עבד בחצירים. נודע לי שהוא מצ'כיה גם כן, וביקשתי אותו ללמד אותי לקצור בחרמש.

עוד בצ'כיה בכל פעם שהזדמנו לטיול רגלי בשבתות לאזורים הכפריים וראינו את האיכרים קוצרים

חשקתי להתנסות בעבודה עם המכשיר המעניין והיפהפה הזה.

יושקו הזמין אותי השכם בבוקר לפני תחילת העבודה להילוות אליו, ואכן מאד נהנית.

יושקו אף היה צלם הקיבוץ, והעדות הוויזואלית הראשונה הייתה פרי מצלמתו. אי לכך ביקשתי אותו

לצלם את הילדון הקטן "שלי".

הוא היה נדהם במקצת, ומיד שאל באיזה ילד מדובר. לא היה לי מוצא אחר וסיפרתי לו על הבילויים שלי

בשעות אחה"צ. סיפרתי ליושקו על הילד שחור העיניים והבלורית השחורה, ומיד הוא ידע על מי ועל מה

מדובר. היה זה בנו של ניסיו ומרים בן-אהרון, שיצאו לשליחות לאירופה המרכזית למשך שנה תמימה.

במבט רטרוספקטיבי של ימינו היה זה מעשה בלתי מובן, ואף אכזרי, להשאיר ילד "לבדו" בקיבוץ, ולא

פחות אכזרי היה זה הויתור של ההורים, והצורך להיפרד מתינוק בשנה הראשונה להתפתחותו. עם

זאת, הייתה זאת שנת 1935, שנתיים אחרי שהיטלר עלה לשלטון בגרמניה, יהדות גרמניה ויהדות

מרכז אירופה היו שרויות בפחד ואי-ידיעה ממה שילד יום. הרבה חברים של תנועות הנוער היהודיות

פנו עורף לציונות ועברו לזרועות הקומוניזם, והיה הכרח להציל את מה שניתן. אז גויסו אנשי ארץ-

ישראל העובדת מן השורה הראשונה להנהגות "החלוץ" בגולה. ניסיו כבר אז היה דמות בולטת בכישוריו

כמנהיג, וסיבות פרטיות, אם היו כאלה, אינן באות בחשבון.

בקשתי מיושקו מאייר לצלם את אהובי הקטן נענתה בחיוב. יתר על כן, הוא הציע לי לקחת את צלמנייתו

ולצלם כרצוני. הייתה זו מצלמת "רולייפלקס" פשוטה, ללא בעיות מיוחדות. עלי לציין זאת כי כאן מתחיל סיפור חדש: "אני וצלמניתי".

כאמור, צילמתי את יריב ובני גילו בלול, והתגאיתי בפני האמהות בהצלחתי. מכשיר פלא שכזה היה, כידוע לי, רק ליושקו, והוא נזהר מאד מפני אמהות טרדניות שביקשו תמונות של צאצאיהן. השאלה שלא הייתה לה תשובה: מי ישלם? כאשר היה חסר כסף לכל מצרך, לצלם ילדים נחשב, אולי בצדק, לוקסוס. אינני זוכר מאין השגתי אז את הפרוטות הדרושות לאותם צילומים. יושקו הביא את הפילם למושבה ל"צלמניית סוניה", אישה טובת לב ממוצא רוסי, ואני מניח שקיבלתי מהקיבוץ סכום כסף להנצחת ההיסטוריה.

הספור נכתב ע"י פינדה שפע, גבעת חיים איחוד

פרוטוקול של ישיבת וועד מיוחדת בנושא ביטחון מיום 8/4/2015

אמש, 8/4 התקיימה ישיבת חרום של הוועד בנושא הפריצות ביישוב. בישיבה השתתפו גידי קרון רכז הביטחון ביישוב, נתן בר קב"ט המועצה וגברי סולומון מפקד החבל מהמשטרה. מאוד חשוב לנו ליידיע את הציבור למתרחש, להודות לכל התושבים שנרתמו בשבוע האחרון וממשיכים בכך לשמירה על היישוב ומבקשים מכולם לדווח מיד לגידי כאשר מבחינים בנוכחות חריגה של אנשים לא מוכרים בכל אזור ביישוב.

להלן הנקודות שהועלו הגורמים השונים:

נתן בר קב"ט יואב:

1. הקמה של ועדת ביטחון ביישוב היא צעד חשוב שיש לעשותו.
2. גיוס מסיבי של מתמ"דים מתוך היישוב (שוטרים מתנדבים) מבטיח ניידת.
3. חשוב להמשיך וליידע את כל הציבור על כל אירוע ביישוב.
4. כרגע אין שוטר קהילתי במועצה וזה מאוד חסר, ממלא את מקומו מפקד המתמ"ד ביואב, אסף כהן 050-6270462. ניתן לפנות עליו ישירות או דרך גידי.
5. מפקד משטרת קריית מלאכי סמי מרצינו סייר לפני כמה ימים בהרחבה שלנו עם צחי ירושלמי סייר הביטחון של המועצה במטרה להכיר טוב יותר את המקומות המועדים. צחי נמצא בימים אלו בסיורי יום במיוחד בכפר הרי"ף וכפר מנחם. ניתן לחייג אליו בכל חשש או צורך מידי בטלפון. 050-5284371
6. נתן בר ציין לשבח את תפקודו של גידי באופן כללי כמו גם בטיפול בסוגיה לכבודה התכנסנו הערב ולדעתו יש מקום שהיישוב יקיים דיון בהיקף העסקתו בנושא ביטחון.
7. נתן מעריך את עלות הקמתה של גדר היקפית להרחבה בסכום שבין 400-500 אלף שח'.
8. מתחקיר המשטרה של הפריצות לבתים עולה שהפורצים עובדים ב"שיטת מצליח" וחודרים לבית שבו חלון או תריס לא נעולים. טיפול טוב בתקינות האזעקות בבית, מניעת אזעקות שווא והקפדה על הפעלתן מסייע מאוד במניעה.

מפקד החבל, גברי סולומון 050-6276239

1. נפגש בעבר עם שמוליק לדרר ז"ל לבחינה הקמת שערים ומצלמות אבל הטיפול לא הושלם.
2. בהתפרצויות האחרונות יש סממנים של חוסר מודעות מצד התושבים (אזעקות לא תקינות, חלונות ודלתות לא נעולים).

3. רוב ההתפרצויות הן ע"י תושבי שטחים ובדואים. למרות תפיסת חולייה ממזרח ירושלים.
4. בכפר מנחם כל ההתפרצויות הן בלילה, בכפר הרי"ף יותר ביום.
5. חשוב מאוד לדווח למוקד 100 על כל דבר כדי להשיג מעורבות גדולה יותר של המשטרה.

6. ברשות מרחב לכיש יש 5 ניידות שמשרתות מעל 100 ישובים, זמן הגעה מכסימלי לאחר דיווח למוקד 100 הוא עד 45 דקות מרגע הקריאה.
7. לדעתו, מספר המתמיי"דים ביישוב הוא המפתח לשיפור הביטחון. ברור לו שסיוור מתמיד של מתנדבים מכפר מנחם ישקיע 80 אחוז באזור שממנו יוצא, לכן מזמין את הציבור להצטרף למתמיי"ד.
8. המתגייסים למתמיד צריכים לעבור קורס של 5-6 מפגשים ונדרשים להקדיש לסיורים 12 שעות בחודש או 7 שעות ברציפות.

גידוי-

1. גל הפשיעה נמשך, תושבים רבים מעורבים במניעה בכך שהם ממשיכים לדווח בזמן אמת ומבקשים בדיקה בכל נושא 24/7. יש להמשיך ולדווח גם למוקד 100 על כל דבר. לפי נתוני המשטרה ביישובים שכנים יש הרבה יותר דיווחים ולכן שם נותנת המשטרה יותר לחץ.
2. ממליץ להמשיך בשיטה שמתאימה לנו כישוב מרוחק: לחייג לרכז ביטחון מקומי ואז רכז ביטחון מגיב ראשון בזמן שהתושב ממשיך ופונה למוקד 100. כמעט בכל האירועים הגיעו השומרים שלנו, רב"ש ומתנדבים הרבה לפני המשטרה.
3. **יש לצפות לתגובה אלימה מצד הגנבים! אסור להגיע למגע פיזי ולבצע מרדפים בסגנון טקסס ביישוב. גם כשומר וגם כשכן נאמן יש לנהוג בזהירות ואחריות רבה באירועים מסוג זה.**
4. הנוכחות והאכפתיות הם הכוח שלנו כאזרחים. הקפדה על שימוש באמצעי ביטחון כמו אזעקות, נעילת חלונות הזזה באמצעות "פיני נעילה", צרוף כלב קטן ונבחן לחיק המשפחה, הצבת שער חכם ונעילתו יחד עם מכשול היקפי.

סיכום והחלטות:

1. הועד החליט על הקמה של ועדת ביטחון וקורא לכל אחד מהתושבים שרואה עצמו מתאים להצטרף לצוות. ההצטרפות היא בפנייה ישירה לגידי, לזאב או לכל אחד מחברי הוועד. בקשתנו להקים את וועדת הביטחון בהקדם האפשרי, על מנת שזו תבחן הצעות שונות לשיפור הביטחון היישובי.
2. על הצוות לגבש תפיסת ביטחון לכלל ישוב הרחבה קיבוץ והעסקים יחד ולהביא הצעות לוועד.
3. על הישוב לגבש סופית החלטה על מיקום השער בהסתכלות כוללת עד סוף שבוע הבא ולפנות למועצה בנושא דרך נתן בר ישירות ודרך יחיעם כנציג בכדי לקדם תקציבים בנושא.
4. גידי יוביל ערב גיוס למתמיי"ד מיד אחרי החג.

וועד האגודה

אסתו צניאל ופוקס בר אב המתלייטות אצרה"ל איחולאי ציפק צלחה וברצחחה

אם איננו בונים ומחדשים
אז בואו נשמור על הקיים.

הקיר הקראמי שבמרפאה עוצב והורכב, כהזמנה של הקבוץ, יחד עם מפעל הפיס בשנת 1971. בשנה זו נבנתה המרפאה בתכנונו של האדריכל חיליק ערד (סער). יחד עם חנוכת המרפאה, נחנך גם הקיר הקראמי - "תשעת ירחי לידה" כ- 20 מ"ר ממדיו. מאז עברו כ- 44 שנים ושיני הזמן נגסו בחומר הקראמי, מה שאיים להכחיד את הקיר הקראמי, אשר עוצב כיחידה אחת – אמנות המשולבת בארכיטקטורה, כמרכיב משלים, חשוב, חינוכי וסביבתי בכפר מנחם. פניתי למנהלי הקהילה בנדון וקיבלתי את אישורם לביצוע התיקונים הנדרשים, להחזרת פני הקיר הקראמי לקדמותו. אני מודה למוסדות, אשר אפשרו את הדבר. תודה גם לאמנון זלינגר על הצילומים והתייעוד.

בברכה
משה סעידי
12.4.2015

ולתייעוד והיסטוריה:

הקיר הקראמי "תשעת ירחי לידה" שבמרפאה הינו בין המיזמים האומנותיים של שילוב אמנות בבניה, שבמפעל הקראמיקה הארכיטקטונית של כפר מנחם. עד כה בוצעו 152 מיזמים כאלה ברחבי הארץ וארצות הברית. האחרון (עד כה) תוכנן והורכב במושב ערוגות והראשון – אחרי מלחמת ששת הימים – קיר זיכרון בתחנה המרכזית באשקלון.

